

NS Nyhetsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org

#1129

03.11.2024 (135)

A. V. Schaerffenberg

Den vita rasens osjungna hjältar

Del 2

Fritz Julius Kuhn

Den 16 oktober 1958 höjde George Lincoln Rockwell hakkorsflaggan för första gången sedan andra världskrigets slut. I sin självbiografi, *This Time the World, klargör* den före detta amerikanske marinchefen att han betraktade den dagen som den officiella starten för den amerikanska nationalsocialismen i eran efter Hitler. Även om kommendörkapten Rockwell var den mest kända ledaren som rörelsen producerade i USA, var han inte den första. Det fanns andra, tjugo, till och med trettio år och mer före hans tid. Deras namn, gärningar och öden suddades nästan helt ut av krigskatastrofen som kom emellan deras kamp och hans. Men den bäst ihågkomna av dessa nationalsocialister före kriget tillhörde ett fenomen som felaktigt beskrevs av en antagonistisk press som "det tysk-amerikanska förbundet".

Än idag kryper en del nationalsocialister, amerikanska och andra, ihop av förlä-

Fritz Julius Kuhn

genhet när de bara nämner namnet. De betraktar Bund som ett mycket dåligt misstag, något som är bättre att glömma, främst för att det spelade sina fiender helt i händerna genom att främja uppfattningen att nationalsocialismen bara var en tysk komplott för att ta över USA. Men sanningen, som avslöjades av den judiske författaren till *The Nazi Movement in the United States*, var något helt annat. Sander Diamond är naturligtvis fientligt inställd till sitt ämne, men ger ändå en trovärdig bild av Bund, till stor del (och förvånansvärt nog) ofärgad av standardinvektiven. Hans bok är den enda verkliga historien om denna kontroversiella organisation som finns tillgänglig. Trots detta är det åtminstone en adekvat redogörelse för en viktig del av vår rörelses arv.

Mer än ett fåtal kamrater skulle protestera mot att Bund inte alls är en del av vårt arv; att dess anhängare inte var något annat än närsynta teutoniska nationalister, som såg "arisk" som bara en synonym för "tysk". Med andra ord brydde de sig inte om den världsomspännande vita rasenheten som Rockwell såg i nationalsocialismen, och strävade bara efter att organisera tyska samhällen i USA. En sådan tolkning är marginellt korrekt, enligt Diamonds trovärdiga forskning. Det är intressant att notera att han, mer än fyra decennier efter de händelser han skriver om, fick anledning att ge ut sin bok på grund av vit makt-uppblomstringen i mitten av 1970-talet, med centrum i Mellanvästern i allmänhet och Chicago i synnerhet, men inte på något sätt uteslutande. Utan att egentligen nämna denna samtida kamp ville Diamond visa, genom att dra slutsatser, att det fanns paralleller att göra med Bund. Kanske hade han rätt. Oavsett om vi kan betrakta den som en renodlad nationalsocialistisk organisation eller inte, är Bandet oskiljaktigt från vår historiska, om än inte helt ideologiska härkomst, vare sig vi vill det eller inte, eftersom det inte är helt bortglömt av många amerikaner som levde under slutet av 1930-talet och början av 40-talet. Dessutom är sanningen inte så hemsk som vissa kamrater kanske förväntar sig.

Teutonier och vänner

Amerikansk-tyska folkets federation, dess rätta namn, var inte den första manifestationen av nationalsocialism i USA. Redan i mars 1923 (hela åtta månader före Münchenkuppen) vajade hakkorsflaggan för första gången i Amerika från ett bostadshus på Chicagos norra sida. Den hade hissats av några män, de flesta invandrare från svältförhållandena i efterkrigstidens Tyskland, som gått samman i Teutonia-klubben. De var kanske inte fler än ett dussin medlemmar, vars syfte var att dela sin gemensamma kärlek till nationalsocialismen, inget annat. De var, som namnet

antydde, bara en klubb utan några politiska mål, förutom att samla in små summor pengar som donationer till Tyskland och Hitlers kamp.

Efter debaclet i München den 9 november anlände några flyktingar från den misslyckade kuppen till Amerika och anslöt sig till den lilla samlingen av kamrater från Chicago, som ändrade gruppens namn till *Teutonia Association*. När Hitler valdes till rikskansler den 30 januari 1933 hade *Teutonia-förbundet* 500 medlemmar, de flesta i Chicago, Detroit och New York. Det var vid denna tid som Teutonia-kamraterna nådde sin största framgång, när de övertalade ägaren till en av Chicagos mest kända restauranger, Red Star Inn, på Clark Street nära North Avenue, att hissa en enorm hakkorsflagga från sitt tak för att fira Führerns triumf! Men hissandet av denna flagga signalerade också att ett mycket allvarligt problem var på väg att uppstå.

På grund av nationalsocialisternas valseger översköljdes teutonerna plötsligt av tusentals förfrågningar om medlemskap. Utan någon formell organisation som kunde hantera det överväldigande inflödet av intresse var föreningen tvungen att upplösas, och i dess ställe skapades en ny struktur som var inriktad på att hantera ett massmedlemskap: *Det nya Tysklands vänner*. Trots sin växande storlek förblev F.O.N.G., som den allmänt kallades, en broderlig institution av tysk-amerikaner, som sjöng Adolf Hitlers lov på picknickutflykter och ölhallar. Dess oskyldiga karaktär skulle dock inte bestå länge.

I början av april inledde den amerikanska judiska kongressen och B'nai B'rith en landsomfattande bojkott av alla tyska butiker i USA, även om ägarna var amerikaner sedan generationer tillbaka. Judarna krävde: "Köp inte tyska varor!" Plötsligt fick delikatessbutiker, musikaffärer eller leksaksaffärer, som hade varit fasta inslag i den amerikanska storstadscenen under lång tid, sina fönster krossade, sina kunder utskällda som "fascister!" och sina ägare hotade med våld, vilket ibland blev verklighet för en olycklig affärsinnehavare.

Den sommaren iscensatte judarna och deras icke-judiska lakejer en massiv mediehändelse, när de hyrde och fyllde New Yorks kavernösa Madison Square Garden. Där hölls en skenrättegång, där Adolf Hitler och hans anhängare anklagades för "brott mot mänskligheten". Judarna fick rikligt med utrymme i pressen, i alla stora radiokanaler och i Hollywoods nyhetsfilmer, och de berättade om massmord och förintelseläger; de rullade sig på golvet i okontrollerade paroxysmer av spotande hat och slet sina kläder i bästa gammaltestamentliga stil - alla år innan den påstådda "slutgiltiga lösningen" skulle ha inletts. Det var naturligtvis en

uppvärmning inför den judiska hämndens högsta akt, Nürnbergrättegångarna efter kriget. Med sin talmudiska besatthet av "lagen" blev ingen förvånad över de fällande domarna mot Hitler, in absentia (samma fras som återanvändes i Nürnberg och som fortfarande är aktuell idag, när någon åttioåring som anklagas för ett nationalsocialistiskt förflutet pekas ut av judarna), eller över den förutsägbara dödsdomen som hälsades med frenetisk glädje av den hebraiska församlingen, som en scen ur Purim. Att dessa hysteriska förhandlingar ägde rum efter att Hitler bara hade suttit vid makten i några månader och mer än tio år innan den falska "förintelsen" skulle ha inletts var inte heller någon överraskning för någon som känner till judarna. I själva verket var den hämndlystna rättegången deras officiella krigsförklaring mot det nationalsocialistiska Tyskland. De lovade offentligt att dra i alla ekonomiska trådar för att få det trotsiga landet på fall ekonomiskt.

Judarna förklarar krig

Huvudorganisatören av haträttegången och en talesman för den anti-tyska bojkotten sammanfattade exakt vad judarna höll på med. Samuel Untermyer, ordförande för *Judiska ekonomiska världsfederationen*, bröt ut i *New York Times* följande dag (den 7 augusti 1933), när han sände över *New Yorks* största radiostation (WABC): "Och så kommer historien att upprepa sig, men det utgör inget skäl för oss att tillåta en en gång stor nation att återfalla till medeltiden, eller att inte rädda dessa 600.000 själar (judar) från helvetets tortyr, eftersom vi kan agera med hjälp av våra kristna vänner, om vi har viljan att agera. Var och en av er, både judar och icke-judar, som inte redan har tagit värvning i *detta heliga krig* (författarens kursivering), bör göra det nu och här. Det räcker inte att ni inte köper några varor som tillverkats i Tyskland. Ni måste vägra att göra affärer med någon köpman eller butiksinnehavare som säljer tysktillverkade varor eller som gynnar tyska fartyg eller sjöfart. Vad vi föreslår och vad vi redan har gått långt i att göra är att genomföra en rent defensiv ekonomisk bojkott som kommer att undergräva Hitlerregimen och få det tyska folket att ta sitt förnuft till fånga genom att förstöra deras exporthandel som deras själva existens är beroende av. Tillåt mig avslutningsvis att än en gång tacka er för detta uppmuntrande mottagande och försäkra er om att vi med ert stöd och med stödet från *våra miljoner icke-judiska vänner* (författarens kursivering) kommer att slå den sista spiken i bigotteriets och fanatismens kista!"

Den hatiska tonen i Untermyers rantande om död och förstörelse är uppenbar, till och med i tryck, utan fördelen av mannens upphetsade, höga, nasala röst. Genom

att agitera för Tysklands undergång så tidigt i spelet uppfyllde han aktivt *Sions vis-es protokoll*, som säger: "Vi måste vara i stånd att besvara varje motståndshandling med krig mot grannarna (Untermeyers "icke-judiska vänner") till det land som vågar motsätta sig oss" (punkt 3, protokoll VII). När ekonomisk aggression slutligen omvandlades till militär aggression, vilket den alltid måste göra, glömdes inte Untermeyers deklARATION från 1933 å världsjudendomens vägnar bort. Maurice L. Perlzweig, chef för den brittiska sektionen av *Judiska världskongressen*, jublade: "*Judiska världskongressen* har varit i krig med Tyskland i sju år!" (*Toronto Evening Telegraph*, 26 februari 1940) Han fick medhåll av Geoffrey Mander i Londons *Jewish Standard* den 17 april 1941, när han sade: "Judarnas sak i hela världen är den sak som Storbritannien och dess allierade kämpar för." New Yorks *Jewish Mirror* citerade i oktober 1942 Ludwig Lewisohn, en av världens mest inflytelserika män, som en maktfigur i den *amerikanska sionistiska organisationen*: "Det judiska folket är symbolen för detta krigs natur. Ingen annan. Inget annat. Detta är alfa och omega, början och slutet på hela saken! "

Amerikanska stormtrupper bildas

Eftersom de amerikanska myndigheterna, helt naturligt, var ovilliga att skydda tysk-amerikanska affärsmän från judarna, gick ett rop på hjälp ut till F.O.N.G. Dess organisatörer svarade med att skapa en helt frivillig säkerhetstjänst, uniformerade män som höll vakt framför hotade verksamheter och delade ut flygblad som förklarade dilemmat ur ett tysk-amerikanskt perspektiv. Aktivisterna, som kallades O.D. ("Ordnungs Dienst", eller "Ordnungstjänsten"), spelade en viktig roll i att rädda amerikanska småföretag från ruin under depressionen, samtidigt som de skyddade liv och lem från judisk gatuterrorism.

På andra sidan Atlanten var ledarna i Berlin inte omedvetna om utvecklingen i Förenta staterna. Judarnas handlingar där var förutsägbara och deras stryppgrepp på de flesta av de offentliga informationsmedlen uppskattades likaså. Det gamla N.S.D.A.P.-A.O., ett partikontor som skapats speciellt för kommunikation mellan nationalsocialister hemma och utomlands, leddes av Ernst Bohle. Han var född i England och tillbringade sin ungdom i Sydafrika innan han 1923 tog en kandidatexamen i handel vid Berlins universitet. Inspirerad av de dramatiska händelserna i november samma år anslöt han sig till Hitlers unga rörelse och steg snabbt i graderna för att bli statssekreterare i utrikesministeriet, inte minst på grund av sin omfattande personliga kännedom om världen utanför Europa, särskilt de engelsktalande nationerna. Bohle var medveten om att alla uttalanden från hans

kontor om den judiska bojkottens verkliga natur antingen skulle mörkas av USA:s judiska nyhetsmedia eller förvrängas för att tjäna antityska syften, och skickade flygblad, böcker och filmer till F.O.N.G. Dess organisatörer gjorde dessa material tillgängliga som sanningsenlig motpropaganda till den illvilliga PR-kampanj som Untermeyer och hans kosher-likar förde.

Bohle ville kraftigt öka volymen på sina informationsförsändelser. Men han var angelägen om att sådant material skulle distribueras av inhemska amerikanska grupper. Så länge hans litteratur och filmer endast distribuerades genom den tyska gemenskapen här, skulle amerikanerna logiskt nog anta att de inte var något annat än "nazistisk propaganda", och avfärda dem som en främmande makts partiska åsikter. Han ville visa det nya Tysklands välvilja och vänskap gentemot Amerika. Det fanns förvisso en inhemsk nationalsocialistisk organisation vid den tiden, *Silverskjortlegionen*. Men dess ledare, William Dudley Pelley, som redan var under noggrann granskning av FBI och kongressens undersökningskommittéer, valde att endast distribuera begränsade mängder av Berlins material, eftersom han inte hade för avsikt att underbygga sina fienders anklagelse att Silverskjortorna var agenter för en annan regering.

Medan Bohle strävade efter att göra Tredje rikets ståndpunkt acceptabel för det amerikanska folket, drog F.O.N.G.-ledarna i motsatt riktning. Deras ansträngningar var mer inriktade på att organisera USA:s tysktalande samhällen, att göra alla tyskar i Amerika till en del av fosterlandet, med endast sekundär hänsyn till resten av befolkningen. Resultaten var förutsägbara. Tyskar i Amerika, liksom alla invandrare, behöll sentimentala och kulturella band till sitt hemland, men de hade blivit amerikaner först i allt annat och ogillade alla försök att politisera dem av personer som de nu betraktade som utlänningar. "I grund och botten hade de tyska invandrarna och deras ättlingar blivit amerikaner och ville förbli amerikaner." De ogillade att deras lojalitet mot sitt adoptivland ifrågasattes av landsmän i F.O.N.G.

De flesta icke-tysk-amerikaner började se nationalsocialismen som inget annat än en annan version av kommunismen, en komplot för att ta över; Stalin använde arbetare, Hitler använde tysk-amerikaner; det var den enda skillnaden de förstod. Förskräckt och upprörd över den negativa opinionsförändringen beordrade Bohle F.O.N.G.-direktörerna att kasta ut alla tyska medborgare, drastiskt skära ned på materialleveranserna till USA och utfärda det berömda offentliga uttalandet:

"Nationalsocialismen är inte för export." *Det nya Tysklands vänner* hade gjort stor

skada på landets rykte i Amerika, genom att spela sin judiska fiende i händerna, och Bohle hoppades att de snart skulle lägga ner. När deras ansträngningar började avta och strider bröt ut mellan dess ledare var F.O.N.G:s dagar räknade. Men den amerikanska nationalsocialismen led.

Amerikanerna och Tredje riket - en ömsesidig kärleksaffär

Glädjande nog förbättrades USA:s relationer med Tyskland dramatiskt som en följd av detta, naturligtvis inte på regeringsnivå, men den amerikanska turismen i Tyskland ökade kraftigt under mitten av 1930-talet. Som Diamond medger, "översvämmades Tredje riket av besökare. Det var sommaren för de tyska olympiska spelen. Pensionat och hotell fylldes, och utlänningar förundrades över den nybyggda Autobahn och regeringsbyggnaderna i huvudstaden. Många återvände hem i tron att nationalsocialismens anda inte bara var ett propagandaskap." Han nämner "flödet av amerikanska turister som besökte Tyskland. Amerikanerna var välbekanta sevärdheter i Rhenlandet, vid de olympiska spelen i Berlin 1936, eller på besök i de berömda medeltida muromgärdade städerna Noerdlingen eller Rothenburg an der Tauber. De olympiska spelen avslutades den 16 augusti. Även om många utländska besökare lämnade Tyskland stannade ett lika stort antal kvar och gjorde arrangemang för att delta i partidagarna (Reichsparteitag der Ehre, eller "Rikets partidag av ära"), som började den 8 september." Och, till skillnad från Sovjetunionens järnridåpolitik gentemot sina egna medborgare, "besökte tyskar också USA i stort antal." Uppenbarligen hade Hitler inget att oroa sig för när det gällde avhopp. Han hade faktiskt i förbigående nämnt i ett middagssamtal vid den här tiden: "Den som vill lämna Tyskland, låt honom eller henne gå. Jag kommer inte att stå i vägen för dem. Om de är missnöjda med vad vi försöker göra ska de inte stanna här. Dörren är alltid öppen."

Precis som judebojkotten besegrades av hans revolutionerande ekonomiska politik och Riket hade blivit en kulturell magnet för beundrare från hela världen, fick det döende F.O.N.G. ett nytt liv, till Bohles stora förfäran. *Vännerna, som var irriterade över det* ändlösa käbblet, överlämnade sin auktoritet till en organisatorisk dynamo vid namn Fritz Kuhn. Han började med att upplösa F.O.N.G. och ersätta det med *Amerikadeutscher Volksbund*, eller det *amerikansk-tyska folkets union*, mer känt som Bund. Den 29 mars 1936 valdes den 39-årige Kuhn till Bundesleiter (förbundsledare) för att skapa "en mäktig kultisk organisation". Diamond fortsätter med att påpeka att "under Fritz Kuhns år förändrades det amerikanska nazistför-

bundet från en splittrad och ineffektiv grupp till ett instrument för en aktiv rörelse. Affärsmannen Kuhn lyckades omvandla Bund från en skuldtyngd grupp som var beroende av nazityskt stöd till en självförsörjande, penningtillverkande verksamhet", med 55 enheter i 7 regioner över hela USA. Det fanns regionala huvudkontor i Los Angeles, Denver, Dallas, Chicago, Detroit, Atlanta och New York, med dussintals mindre underenheter i praktiskt taget varje delstat. Möten med tiotusentals jublande anhängare var inte ovanliga på Bund-möten runt om i landet. Vilken sorts man kunde ha åstadkommit en sådan förvandling?

Den nya Bund-ledaren har ordet!

Fritz Julius Kuhn föddes den 15 maj 1896 i München. När första världskriget bröt ut var han en ung frivillig kulspruteskytt i det bayerska infanteriet på västfronten. Tack vare sin intelligens och sitt mod avancerade han till löjtnant och fick många utmärkelser för tapperhet, bland annat Järnkorset av första klass. Kejsarens kapitulation släppte lös den militanta kommunismens krafter på gatorna i hans hemstad, där han 1921 gick med i det framväxande N.S.D.A.P.. Samma år skrev han in sig vid universitetet i München, där han studerade kemiteknik och spred budskapet till sina studiekamrater, bland dem Elsa, hans fästmö. Han deltog i den putsch som misslyckades två år senare och flydde tillsammans med sin trolovade landet under hot om arrestering och tog sig till Mexico City. Där gifte de sig och fick två barn, en son och en dotter. Under de kommande fyra åren var Fritz en framgångsrik kemist, men ett bättre erbjudande kom från Ford Motor Company, så han flyttade sin familj till Detroit och blev naturaliserad medborgare. År 1933 gick han med i *Friends of the New Germany* och steg snabbt i graderna till posten som ledare för Mellanvästern när F.O.N.G.s styrelseledamöter enhälligt gav honom ansvaret för deras vacklande organisation.

Personligen var Fritz Kuhn en storväxt man med en björnliknande kroppsstorlek på 1,90 m som skrämde hans fiender. Men hans närmaste kamrater kände honom bäst för hans mjuka sätt och sentimentala hjärta. Mannen som kunde vråla från podiet mot judarna grät också varje jul när han hörde "Stilla natt", eftersom det påminde honom om hans ungdoms hem. Han saknade inte ironisk humor och skickade en gång Martin Dies, den paranoida konservativa kongressledamoten som ville förbjuda antisemitism, fribiljetter till ett Bund-möte. Framför allt kännetecknades Kuhn av en stark känsla för lojalitet, ärlighet och rätt beteende när det gällde nationalsocialismen. Som han en gång förklarade: "Tjänstgöring kompenseras inte av förmåner eller privilegier. Det är bara genom en anda av glad själ-

vuppoffring som vi kommer att segra." Här var den gamle soldaten, veteranen från skyttegravarna, som vädjade till de högre instinkterna hos sina lyssnare. Som även Diamond medger: "I allmänhet uppskattade hans anhängare hans arbete högt."

Den nya Bund-ledaren kunde blåsa nytt liv i rörelsen genom att amerikanisera den. Den var inte längre upptagen med att politisera det mestadels motvilliga tyska samhället på bekostnad av det bredare vita samhället. Kuhn "beklagade det tyska Amerikas öde; han kunde inte förstå varför det höll på att kapa sina förfäders rötter till förmån för det judiska Amerika." I stället började amerikaner av alla nationella bakgrunder flockas kring hakkorset. Ett typiskt Bund-möte i februari 1939 hölls av den icke-tyske talaren Russell Dunn. Hans publik bestod till 30% av anglosaxiska, skandinaviska och slaviska, 25% irländska och 20% italienska; knappt en fjärdedel av åhörarna var tyskar. Diamond skriver: "De som deltog i dess offentliga funktioner var huvudsakligen icke-tyskar. Allt fler observatörer lade märke till att mötena besöktes av den anti-brittiska arbetarklassen, irländare, ryssar, italienska ex-soldater, coughliniter (anhängare till den oerhört populära "radioprästen" Francis Coughlin) samt lägre medelklass och arbetarklass bland infödda amerikaner."

Kuhn etablerade också arbetsrelationer med praktiskt taget alla höger- och rasistgrupper i USA, särskilt *Silverskjortlegionen*, USA:s första genuina nationalsocialistiska organisation: "Ofta marscherade bundisterna sida vid sida med Josef Santis *Liktor Association*, John Finzios *Circolo Mario Morgantini* (båda grupperna var delar av de italienska svartskjortorna), de ukrainska brunskjortorna och med kvarlevor (sic) av Pelleys *Silver Shirts* och Deatherages *American Nationalist Confederation*. Den amerikanska nationalsocialismen var på väg att bli sin egen och förebådade till och med de många icke-tyska SS-förband som under det kommande årtiondet skulle strida mot Sovjetunionen. Utbyte av litteratur och till och med ledare var vardagsmat: "På (Bunds) Camp Nordland i New Jersey hade representanter för Ku Klux Klan och Salvatore Caridi, ordförande för North Hudson-avdelningen av de italienska Ex-Combattenti, varit frekventa talare." Ett sådant civiliserat samarbete stod i skarp kontrast till den småaktiga bitterhet som har präglat den alltmer impotenta högerflygeln i Amerika under de senaste 50 åren.

Nationalsocialism med ett mänskligt ansikte

Men det fanns en annan anledning till Bunds tillväxt: "Kuhns framgång berodde delvis på att han höll fast vid ledarskapsprincipen." Han ingöt i hela

medlemskåren samma grundläggande princip som hade skapat N.S.D.A.P:s muskulösa men flexibla organisation: Absolut auktoritet över anhängarna; absolut lydnad till ledarna. Detta militärliknande modes operandi var nödvändigt på grund av det våldsamma motstånd som bundisterna mötte från militanta kommunister och hysteriska judar. Men Bund var tilltalande för mer än sina dramatiska marscher, möten och gatustrider: "Många unga män i tjugoårsåldern lockades av Bunds broderliga aktiviteter, som omfattade ett allomfattande idrottsprogram. Sommaren 1936 hade Bunds två fotbollslag, Hansa och Hamburg, deltagit i turneringar i delstaten New York. Det fanns också tävlingslag i tennis, hockey, simning och skidåkning. För de icke tävlingsinriktade sponsrade Bund skidhelger i Catskill Mountains. Varje torsdag kväll klockan nio höll Bund en "ölkväll" och för dem som inte gillade alkohol en "kaffestund". Drycker och smörgåsar var gratis, kortlekar tillhandahölls och gratis filmer visades." Det fanns också mycket intressanta bildpresentationer av den nya konsten, musiken och arkitekturen i Tredje riket.

Det kanske mest attraktiva av allt var det halvdussin rymliga campingplatser som Bund drev i vackra naturmiljöer. Bland dessa fanns "Hindenburg" i Wisconsin, nära Grafton, "Deutschenhorst" i Pennsylvania, "Nordland" i New Jersey, "Siegfried" på Long Island, i Yaphank och "Efdende" i Pontiac, Michigan. Dessa omfattande egendomar var nationalsocialistiskt territorium, där arkitekturen i vikingastil, olika uniformskläder och framför allt den gemensamma andan i en folklig gemenskap representerade en vit mans värld *par excellence*. De mest entusiastiska besökarna i Bund-lägren var säkerligen de 600 barn som lekte och lärde sig på "Hindenburg" och "Nordland" från juni till september 1937. Vilken "lägervistelse" de måste ha haft! När pojkar och flickor återvände till sina vanliga kommunala eller kyrkliga skolor på hösten, var deras första kompositioner, "Hur jag tillbringade mitt sommarlov", utan tvekan ögonöppnande läsning för deras lärare! Till och med Diamond beklagar att barnen "verkar ha haft en trevlig sommar", vilket är att uttrycka det milt.

De vackra och skinande rena lägren var så populära att de genererade ytterligare intäkter för Bund, som hyrde ut stugor året runt. Resten av inkomsterna kom från medlemsavgifter, bidrag från anhängare, tidningsförsäljning och reklam. Bland de prestigefyllda annonsörerna i Bunds publikationer fanns Schlitz Brewing Company, Telefunken Records, Hapag-Lloyd Lines och Hamburg-America Steamship Company. Några månader efter att Kuhn valts till ledare var Bund helt ekonomiskt självförsörjande. "Han ingöt nytt liv i det belägrade Bund, och gjorde det utan hjälp från Tyskland."

Ett slumpartat möte med Führern

Trots Kuhns fantastiska prestationer var Bohle fortfarande orolig för att Bund verkade "för tyskt" och liknade, om än felaktigt, en subversiv arm till Tredje riket i USA för de flesta amerikaner. Kuhn hävdade att Bund, trots all sin expansion, hade förblivit vad det alltid hade varit, ända sedan *Teutonia-förbundets* tidiga dagar - en klubb, mycket mer broderlig än politisk. Bohle hade dock sina betänkligheter och vägrade att tillåta något officiellt erkännande av Bund, som fick litteratur från A.O., men inget annat. Under hela sin historia hade Bund en kyligt distanserad relation till Tyskland. Nationalsocialisterna i Tyskland hoppades att det inte skulle uppstå något intryck av att de blandade sig i andra länders inre angelägenheter.

Bohles kontor hade mycket bestämda idéer om A.O. och behovet av att undvika misstankar utomlands: "Dess mål är att uppmuntra tyskar utomlands att upprätthålla en attityd av striktaste respekt för lagar och seder i det land där de är gäster, samtidigt som de aldrig glömmer sitt hemland. *Utlandsorganisationen* (A.O.) hjälper alla tyskar utomlands att hålla kontakten med sitt moderland och upprätthålla dess ideal i sitt dagliga liv." Bohle kände mycket starkt att Bund, trots all sin amerikanisering, komprometterade den strikta standard som han satte för A.O. Det utländska namnet, *Amerikadeutscher Volksbund*, borde slopas för något som lät mer amerikanskt. När det gäller saker som låter oamerikanska fanns det inget värre än Kuhns egen tjocka bayerska accent. Kunde han inte hitta någon annan som talade amerikansk engelska?

Men A.O.-chefen blev mycket beklämd, för att inte säga chockad, när han såg ett förstasidesfoto i *New York Times* av den pinsamme Bund-ledaren i vänskapligt samtal med ingen mindre än Adolf Hitler själv. De fientliga (dvs. judiska) nyhetstjänsterna tog fasta på dess "femtekolonnspropaganda" och spred fotot över hela världen som ett positivt bevis på internationell samverkan mellan Fritz Kuhn och hans Führer. Bohle visste att judarna gjorde stora mängder politiskt hö av detta fruktansvärda faux pas, vilket de verkligen gjorde.

Men det kontroversiella mötet var inte alls så ondskefullt som världen förleddes att tro. Kuhn råkade befinna sig i Berlin för de olympiska spelen och fick då tillfälle att, som många utländska besökare, de flesta vanliga människor, gjorde på den tiden, träffa Hitler som han överlämnade en illustrerad historik över Bund.

Führern tackade honom, de utbytte några artighetsfraser om München (Kuhns hemstad och Hitlers favoritstad) och samtalet avslutades efter 15 minuter. Hur oskyldigt mötet än var gav det Kuhn en enorm trovärdighet hemma i USA, till Bohles stora förtret. Det väckte också uppmärksamhet hos flera statliga utredare, som gick igenom varje aspekt av bundisterna och letade efter minsta juridiska oegentlighet för att kunna kriminalisera dem. Som Diamond skriver: "Ett problem som McCormack-Dicksteins prober (och) bekymrade tjänstemännen på utrikesdepartementet ställdes inför var att bundisterna inte bröt mot några befintliga federala lagar. Anklagelsen om oamerikanism var en sak, att bevisa den var en annan. USA:s justitieminister Homer Cummings och FBI-chefen J. Edgar Hoover hade genomfört en undersökning av Bunds interna angelägenheter och meddelade den 5 januari 1938 att gruppen inte hade brutit mot några federala lagar." Kuhn ansåg att "han var tvungen att arbeta inom, inte mot, det amerikanska rätts-systemet".

Rallyt till Madison Square Garden

Så småningom betraktades Bund av långt färre människor som den subversiva organisation Bohle befarat att de skulle vara, särskilt som den folkliga förbittringen skiftade från bundisterna till president Franklin Roosevelts krigshetsande. Bund blev en av många patriotiska grupper som högljutt motsatte sig hans försök att dra in USA i en militär aggression mot europeiska rasister. Ludlow-resolutionen, som knappt är ihågkommen idag efter 50 år av obeveklig propaganda som framställer Hitler som helt ansvarig för andra världskriget, var en antiamerikansk plan som F.D.R. kraftfullt främjade i början av 1937 för att omorganisera det federala rättsväsendet, som kunde kräva en "nationell folkomröstning om en krigsförklaring". Detta innebar att rätten att föra krig, som i den amerikanska konstitutionen anges som kongressens exklusiva privilegium, skulle överlåtas till tidningarnas omröstningar. Med andra ord, om tillräckligt med hysteri kunde piskas upp av journalistiska och statliga demagoger, skulle det amerikanska folket kunna dras in i vilket krig som helst på den tunnaste av ursäkter av inflytelserika intressegrupper med dolda agendor som var helt deras egna. F.D.R. visste att kongressen starkt motsatte sig hans önskan att involvera vårt land i de utländska förvecklingar som George Washington varnat för, och sökte "bakdörren till krig", som en historiker beskrev det. Ludlowresolutionen var ett genomskinligt försök av Roosevelt att begå en grundlagsstridig och oprovocerad aggression mot européer, som kämpade för att befria sina folk från den internationella plutokrati som han själv tillhörde.

Amerikaner som var rädda för den lösa kanonen i Vita huset började ta Kuhns isolationistiska ståndpunkter på större allvar, vilket började med ett massmöte i Reading, Pennsylvania, som lockade 15.000 personer. Ett ännu större möte och Bunds största offentliga triumf ägde rum den 20 februari 1939 i New York City. Madison Square Garden, som pryts med kolossala hakkorsbanderoller och hängts upp med Bund-slogans, var fylld till sista plats med biljettköpare från hela delstaten. De jublade vilt när brassorkestrarna från flera regionala högkvarter spelade Horst Wessel-sången, den nationalsocialistiska hymnen. Medan musik och applåder fyllde den stora salen marscherade inte mindre än 3 000 uniformerade O.D. Stormtroopers i perfekt formation från baksidan av Madison Square Garden till podiet, där Fritz Kuhn talade till sina 22 000 åhörare. Bredvid honom tronade den 30 fot höga avbildningen av George Washington, vars födelsedag de firade. Det var ett mycket aktuellt tema som kontrasterade vår förste presidents berömda politik "inga utländska förvecklingar" med F.D.R:s internationella intriger för ett nytt utländskt krig.

Bundledaren varnade för att Roosevelts gäng, bestående av judiska profitörer, raslösa plutokrater och kommunistiska subversiva krafter, behövde förgöra Tredje riket, eftersom Hitler hade skapat ett system som gjorde det tyska folket ekonomiskt oberoende av utländska börspåverkningar. Att förlora det välmående Tyskland var illa nog för de internationella penningmännen. Men utomstående nationer började se positivt på samma idéer. Om de spreds till andra länder skulle judarnas finansiella strypgrepp på världen gå förlorat. Och dessa andra icke-judiska stater, som också drabbats av marxistisk oro, lockades dessutom av nationalsocialism och fascism, de enda ideologier som var tillräckligt starka för att utplåna kommunismen. Kuhn varnade profetiskt för att om amerikanerna gick med i ett krig mot axelmakterna skulle de kanske vinna det militärt, men de skulle säkert förlora det politiskt, eftersom allt det onda som Hitler hade rensat upp i skulle återupplivas och börja plåga Amerika. Kommunistisk infiltration av den amerikanska regeringen skulle förstöra våra friheter, marxismen skulle genomsyra det amerikanska tänkandet och horder av vilda negrer, uppretade och beväpnade, skulle leda till brottsvågor i städerna av en omfattning som vi aldrig kunnat drömma om. Liksom George Washington var fadern till vår konstitutionella republik, sade Kuhn, så är Adolf Hitler fadern till vår rasistiska nationalism. De två utesluter inte varandra. Tvärtom kompletterar de varandra, som en representation av den ariska mänsklighetens politiska och rasmässiga frihet.

Även om Bundledarens ord framfördes med den tjocka tyska brytning som fick

Emst Bohle att skämmas, mottogs de med hänförelse. För det mesta! Hans tal avbröts ibland av kommunister som skickats ut för att störa mötet. Till stormtrupernas frustration och besvikelse slog medlemmar ur publiken, som var rasande på dessa självklara marxistiska häcklare, snabbt de röda till blods innan de ängsliga O.D.-männen kunde lägga vantarna på dem. Lyckligtvis kom deras chans senare på kvällen: "En man, Isadore Greenbaum, bröt sig igenom raden av O.D.-män som vaktade Kuhn och försökte attackera Bundesleiter. Vakten föll över Greenbaum och släpade honom av scenen." De gjorde mer än så. Efter att ha slagit honom nästan sanslös slet de av honom byxorna, till och med underbyxorna, och kastade sedan ut honom med bar överkropp framför de 22.000 åskådarna, som bröt ut i kakofoniskt skratt åt den avpankade judekillen. Greenbaum tilläts springa ut ur salen med svansen mellan benen och ut i New Yorks vinterluft.

"En miljon medlemmar 1940!"

Madison Square Garden hade slutit cirkeln efter rättegången om judehatet sex år tidigare. Dess massmöte där representerade höjden av Bunds aktivitet. Bland de många banderollerna med bokstäver som draperade det enorma auditoriet stod det på en: "En miljon medlemmar 1940!" Det målet kan ha varit utom räckhåll för Fritz Kuhn, men hur många anhängare lyckades Bund egentligen locka till sig? Märkligt nog är det ingen som vet säkert. Före USA:s officiella deltagande i andra världskriget förstördes medlemslistorna förmodligen av bundisterna själva, i väntan på en antinazistisk häxjakt av den federala regeringen. Diamond skriver att O.D. Stormtroopers representerade en tiondel av det totala antalet medlemmar. Om detta är korrekt kan vi approximera att antalet bundister i Madison Square Garden tillhörde New England-regionen, med ytterligare individer från andra högkvarter öster om Mississippifloden. Ytterligare 1.500 till 3.000 bestod av de återstående enheterna. Med den låga siffran på 4.500 O.D.-män får vi en grov uppskattning på 45.000 Bund-medlemmar. Dessa var kortbärande aktivister, vars minimiplikter var att betala medlemsavgifter, delta i möten och dela ut litteratur.

Utöver medlemmarna fanns oregistrerade anhängare, sympatisörer som bidrog till rörelsen på olika, oregelbundna sätt. Det fanns förmodligen omkring en kvarts miljon sådana personer, eftersom det för varje medlem fanns ungefär fem anhängare; även detta är en försiktig uppskattning. Vad gäller de personer som var positivt inställda till Bund och som kan ha röstat på en Bund-kandidat i ett val, om de hade fått möjlighet att göra det, kan ingen veta med säkerhet. Men utan tvekan skulle flera miljoner amerikaner, kanske så många som fem till tio miljoner, bas-

erat på de siffror som citerats ovan, ha lagt sina röster på Bund. Ett sådant brett stöd och en sådan aktivism i Amerika gör för alltid slut på den kalkylerade lögnen att nationalsocialismen aldrig hade någon folklig förankring här. Men vad judarna säger till allmänheten och vad de diskuterar sinsemellan är två helt olika saker.

Medan de skrek genom sina infångade nyhetsmedier att Bund var en oamerikansk "trojansk häst" som skickats av Hitler för att ta över USA, visste de att detta bedrägeri snabbt blev inaktuellt med tanke på Bunds enorma anhängare och den mycket större isolationistiska förbittringen över F.D.R:s krigshetsande. Hollywood och tidningspropaganda kunde inte hejda den växande vågen av folkligt motstånd mot deras planer. Deras tjänare i F.B.I. och kongressens undersökningsskommittéer kunde inte stänga ner Bund på laglig väg.

Rättegång och fängelsestraff

Judarna, som aldrig var ett folk som lät sig avskräckas av icke-judiska lagligheter, gick utan att tveka vidare till nästa steg mot Bund, att omstörta det inifrån. Genom att iscensätta ett mycket framgångsrikt massmöte mitt i judarnas eget New York hade Bund-ledaren visat mer chutzpah än de kunde stå ut med. Knappt två månader efter mötet i Madison Square Garden åtalades han för förfälskning och stöld av stadens distriktsåklagare, den politiskt ambitiöse Thomas Dewey. Dewey hoppades kunna vinna judiskt stöd för sin kommande presidentkampanj genom att korsfästa deras ärkefiende. Ironiskt nog inleddes rättegången mot Kuhn den 9 november, årsdagen av Münchenkuppen som han deltagit i 16 år tidigare. Det skulle återigen visa sig bli en period av självuppoftning.

Kuhn företrädde av en skicklig italiensk-amerikansk advokat: "Sabbatinos försvar var utmärkt och ett tag såg det ut som om Dewey inte skulle vinna målet. Sabbatinos åtal åt upp åtalen." De viktigaste anklagelserna mot Kuhn, inklusive hans påstådda förskingring av intäkterna på 14 548 dollar från februarimötet, avvisades. "I slutändan vilade målet på anklagelsen att Kuhn inte hade betalat en juridisk avgift på 500 dollar till en advokat som hade försvarat sex bundister i fallet med German-American Settlement League året innan." Åtalet var ynkligt, men åklagarsidan "försökte övertyga juryn om att Kuhn, trots att han hävdade att han hade betalat arvudet, i själva verket hade stulit pengarna (ynka 500 dollar?!) och förfälskat summan i liggaren. In i det sista hävdade Kuhn sin oskuld."

Hans spartanska livsstil och stora besparingar från åren som uppskattad kemist

gjorde att den påstådda stölden av en så liten summa pengar verkade löjligt verklighetsfrämmande. Dessutom var Kuhns hela liv Bund. Han hade inga intressen utanför det arbete och den kamratskap som det gav honom. Som Sabbatino påpekade tydde ingenting i mannens hela liv på någon oärlighet eller olämpligt, minst av allt kriminellt beteende. Tvärtom hade han konsekvent offrat sig för sitt land i första världskriget, riskerat sitt liv i Münchenkuppen och därefter helt och hållet gett sig hän åt sin familj och inte mindre oavlåtligt åt Bund. Varken han eller hans fru ägde ett stort hus, dyra bilar, ett fett bankkonto eller lyxiga ägodelar av något slag. Men detta var trots allt New York City på tröskeln till judarnas länge drömda krig mot Hitler. Så den 5 december befanns Fritz Kuhn skyldig och dömdes till 2,5 till 5 års fängelse i Sing Sing.

Slutet för Bund

När japanerna anföll Pearl Harbor upplöstes Bund frivilligt. Det var den mörkaste tiden för de amerikanska nationalsocialisterna. Inte nog med att de tvingades hålla tyst, medan massorna av deras landsmän glatt arbetade, kämpade och ibland dog för att döda sina vita landsmän i Europa och krossa deras kultur från den gamla världen. De såg hur allt deras hårda arbete, drömmar, segrar och förhoppningar under de senaste sex åren förångades i krigshysterin. Värst av allt var att bundisterna tvingades bevittna Tredje rikets kollaps och världsjudendomens motbudande triumf genom dess legioner av icke-judiska duper. Ljuset från en aldrig tidigare skådad era av arisk rasgemenskap och löftet om en ny vit civilisation försvann. Hädanefter skulle västerlandets förfall dra ner det amerikanska samhället i en inre förstörelse av just de krafter som bundisterna så länge varnat för. Det var början på världens undergång, och de visste det. Under en tid var det för mycket att ta in. Överväldigad av förtvivlan tog George Froboese sitt eget liv den 16 juni 1942.

Fritz Kuhns sorgliga öde

Fritz Kuhn ville också dö. Han försmäktade i ett federalt fängelse, bortglömd av världen utanför och föraktad av både vakter och interner. Även hans fru, Eisa, och barnen var borta, repatrierade till Tyskland. Ingen människa var mer ensam. Under fängelsetiden fräntogs han sitt medborgarskap och deporterades efter kriget. Han led av dålig hälsa och släpptes i april 1946. Sista gången han såg sitt hemland var under Tredje rikets glansdagar; nu ligger det mesta fortfarande i ruiner efter

det krig som han försökte förhindra. Han återvände till sin hemstad och fick arbete som industrikemist på en liten fabrik. Men judarnas hämndbegär var fortfarande inte tillfredsställt, och efter bara ett år i frihet arresterades han igen av de så kallade "avnazifierings"-myndigheterna i Bayern på den uppenbart falska och helt ogrundade anklagelsen att ha haft nära band till Adolf Hitler, vilket ockupationsmyndigheterna ansåg vara en kriminell relation.

Kuhn fängslades av amerikanska krigsförbrytelseutredare i koncentrationslägret Dachau på obestämd tid. En ung flicka, Hedwig Munz, som arbetade i det amerikanska flygvapnets anläggning där, tyckte synd om den sjuka mannen, som åldrats bortom sina år av vård och misshandel, och tog honom i handen genom lägrets ytterdörr. Han visade gentlemannamässig tacksamhet mot Hedwig, men verkade ändå likgiltig inför sin egen oväntade frigivning. De hjärtlösa tjänstemännen gjorde inget motstånd när han återfångades sex månader senare och skickade tillbaka honom till det ouppvärmda Dachau i början av vintern. De släppte honom slutligen 1950 och uppmanade honom att åka hem och dö. Tio års fängelsevistelse hade verkligen brutit ned hans tidigare så robusta fysiska kondition. Femtiofem år gammal gick Fritz Kuhn bort i sin och sin ideals födelsestad München den 14 december 1951, till tonerna av sin favoritjulsång "Stilla natt".

Hans död gick i stort sett obemärkt förbi världen i stort, som hade andra distraktioner vid den tiden. Unga amerikanska soldater dödades av icke-vita kommunister i Korea, det första i en lång rad krig.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERSHAFTE AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION

Der Kampf geht weiter !

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NS Nyhetsbulletin
www.nsdapao.org

#1005 19.06.2022 (133)

NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Frontrapport
Intervju med Molly

Tredje delen

Beskriv din syn på hur dessa frågor påverkar politiken.

Molly: Jag försöker fortfarande uppdatera fotograferiet, men jag har mest koncentrerat mig på Adolf Hitler och Minsk-ligbetens Armé (www.mosamingtheorciert.com/truth.htm). Jag är uppe i 21 saker nu, och jag har så mycket mer att göra. Att studera andra världskriget är ett absolut måste för information. Man söker information om en sak och hittar ytterligare två saker att forska om. Det känns lite som om man är en arkeolog som gräver upp det begagnade fordonet. Ett förbud som de helst inte vill att det ska komma fram i ljuset. Vi kan återigen tacka Internet för flödet av information och bilder. Extremt allvariga saker har dykt upp under årens löpp från platser över hela världen. Det känns ofta som att

the NEW ORDER

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Despite of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware citizens and racial kinemen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture dilution, and neo-nazism.

Whether "Rage" or "Rage", whether in election halls or street battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind, every National Socialist must do his duty!

Das Hitler!
Gottard Lenz

NSDAP / AO är världens största leverantör av nationalsocialistiska propaganda!

Tryckta och online tidskrifter på många språk
Hundratals böcker på över ett dussin språk
Över 300 webbsidor på dussintals språk

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org
Contact us to find out how YOU can help!